

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.195/2023/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője (felperes képviselőjének címe; eljáró kamarai jogtanácsos: felperesi képviselő)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (4. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.044/2023/3. sz. ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2018. február 1. napjától 2021. január 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a szolgálati helyén körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot. Beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott – összesen 225 alkalommal – a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki és egyéb szolgálati feladatokat, melyekért külön díjazásban nem részesült. Az erre vonatkozóan előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a 08000-101/173-5/2021.Szü. számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes keresetében a perbeli időszakra bruttó 1.043.550 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75 %-ban határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, a szolgálati panaszt elutasító határozat indokolásával azonos érveléssel, vitatva a követelés jogalapját.

A mintaper

[4] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.705/2021.) mintaperként bírálta el, melyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben a 6.K.700.705/2021/13. számú ítéletében a felperes keresetét alaposnak találva a jogalapot érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe tartozó feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A Kúria a Kf.III.45.033/2022/6. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamattal növelt 1.043.550 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 21. pontjára figyelemmel – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5) bekezdését, 163. § (5) bekezdését, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a

betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. számú mellékletét felhívva bírálta el. Rögzítette, hogy amennyiben a munkáltató három éven keresztül, minden hónapban több, mint 25 %-os mértékben kimutathatóan kötelezi a felperest más munkakörbe tartozó feladatok ellátására a körzeti megbízotti területén kívül, az tartós és rendszeres elvonást jelent a körzeti megbízotti feladatoktól, és semmiképp sem tekinthető eseti jellegűnek, vagy kivételesnek. Megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe tartozó feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj havi összegét – alperesi vitatás hiányában – a kereseti kérelemmel egyezően, a rendvédelmi illetményalap 75 %-ban határozta meg arra is figyelemmel, hogy annak mértéke nyilvánvalóan nem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte; a megbízási díjra való jogosultság megszerzése mellett annak jogalapját is vitatva. Megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztáshoz nem, de az állománytábla szerinti más munkakörbe tartozó feladatok ellátásáért megbízási díjra jogosult; a tényállás tisztázása során – tévesen – a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó feladatokat a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett végrehajtott többletfeladatként értékelte, és nem vette figyelembe, hogy a működési körzetén kívüli járőr jellegű szolgálati feladatok – a körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó munkaköre helyett – a felperes aznapra rendelt egyéb szolgálati feladatai voltak, melyekért megbízási díj nem jár. A Kúria Kfv.VII.37.732/2020/5. számú precedensképes ítéletére hivatkozással állította, hogy az elsőfokú ítélet a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját sérti, mivel a felperes működési körzetből történő elvonása nem jelentett többletfeladatot; a kimutatásban megjelölt feladatok a körzeti megbízott munkakörének részét képező, a beosztásához képest alacsonyabb besorolású beosztáshoz tartozó feladatok voltak, így nem állapítható meg magasabb felelősségi kör sem. Hangsúlyozta, hogy a körzeti megbízott a különleges jogrend alkalmazásával működési körzetéből eseti jelleggel elvonható, melyre a KMB szabályzat 21. pontja és a munkaköri leírás is lehetőséget ad. A hivatásos szolgálati jogviszony a Hszt. preambulumaának alapelvei szinten történő rögzítése szerint is különleges közszolgálati jogviszony: a rendvédelmi szervek tagjaitól a társadalom és a szolgálat magas szintű erkölcsi felelősséget, elkötelezettséget, érték-, és normakövetést vár el, főként igaz ez a különleges jogrend időszakában. A felperes által végzett járőri feladat (járőrszolgálat) a körzeti megbízotti tevékenységbe tartozó olyan közterületi alaptevékenység, amely nem minősül a kinevezéstől eltérő munkakörnek, többletfeladatnak, ezért megbízási díj ezen feladatok ellátásáért nem jár.

[7] A Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmével kapcsolatban állította, hogy az elsőfokú bíróság a többletfeladatok mértéke tekintetében a bizonyítékok egybevetése és értékelése során okszerűtlen, téves következtetésre jutott és nem adott magyarázatot arra, hogy a szolgálati panaszban és a védiratban szereplő 174 alkalommal történő eltérő feladatellátással szemben ítéletét miért kizárólag a felperes által a keresetlevélhez csatolt kimutatás adataira – az ott megjelölt 225 alkalomra – alapította.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, illetve annak indokai nem relevánsak, vagy nem vitatottak. A megbízási díjra való jogosultság ténybeli alapja a járőrszolgálat és a körzeti megbízotti munkakör párhuzamos havi és napi szinten történő „vegyes” ellátása. Az alperes az összecszerűséget vitató fellebbezési érveiben jogszabálysértést nem jelölt meg, mérséklési igényét konkrét ténybeli érvekkel nem indokolta. A különleges jogrendre való hivatkozás téves és okszerűtlen, illetőleg a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítélete e jogkérdésben már állást foglalt; eszerint a különleges jogrend időszakára is jogosult a felperes a megbízási díjra.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes állította ugyan az elsőfokú ítéletnek a tényállásra vonatkozó megállapításai, valamint a bizonyítékok értékelésének helytelenségét, ezek tekintetében ugyanakkor eljárásjogi jogszabálysértést nem állított; az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; ezen túlmenően az elsőfokú bíróság összecszerűséggel kapcsolatos mérlegelési tevékenységét vitatta. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyíték értékelés mellett vizsgálhatta. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[11] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság, mivel az előtte fekvő ügy a 6.K.700.705/2021. számú mintapertől – a 6.K.700.707/2021/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan – sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött, eljárását a mintaper eredménye szerint folytatta le. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Kúria a mintaperben Kf.III.45.033/2022/6. számon hozott ítéletében kimondta, hogy „amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat saját beosztása alóli mentesítés nélkül, többletfeladatként látja el, a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra jogosult.”

[12] Elsőként az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéleteknek mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kúria a mintaper követésével kapcsolatos szempontok körében rögzítette, hogy: „a Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezésből, mely szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el, a Kúria szerint az következik, hogy a mintaperben hozott ítélet főszabály szerint – tény- és jogbeli azonosság esetén – a közigazgatási perben eljáró bíróságot köti. A mintaper, mint jogintézmény célja is aligha fogható meg másban, mint hogy mintául szolgál az azonos ténybeli és jogi megítélésű ügyek eldöntésében. Amennyiben a mintaper eredménye a tény- és jogbeli azonosság esetén nem volna kötelező általában az eljáró bíróságra, a mintaper intézményének nem volna pergazdaságossági, célszerűségi, vagy bármilyen más perjogi haszna, értelme, és az üres, tartalom nélküli jogintézmény volna. Amennyiben pedig jelen ügyben felülvizsgált ítéletet hozó bíróságnak követnie kellett a mintaper eredményét, attól az ezen ítélet jogszerűségét vizsgáló Kúria sem térhet el, még akkor sem, ha a mintaper eredményét felülvizsgálattal a Kúrián nem támadták, és ekként a mintaper helyességéről a Kúria nem foglalhatott állást.” (Kfv.II.37.483/2019/9. számú ítélet [39]-[40] bekezdései).

[13] Az ítéltábla a fent leírtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott jogerős döntés a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző közigazgatási perben a másodfokú bíróságot is köti. Az alperes az első- és másodfokú eljárásban nem vitatta jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre tekintettel a ténybeli és jogi azonosságot tényként kellett kezelni. Az alperes fellebbezésében nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól tévesen (a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe, és mihez képes) értékelt, e körben tanúsított jogsértésre nem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – jelen perre is irányadónak tekinti. Ebből eredően a másodfokú bíróságnak – a konkrét tények szintjén – nem volt lehetősége arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[14] Az összecszerűség körében a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá: a Kp. 99. § (1), 100. § (2) és 108. § (1) bekezdései alapján a fellebbezés a fellebbezési eljárás kereteit kijelölő olyan alapidokumentum, amelyben a jogsérelmeket pontosan, jogszabályhelyre utalással, tartalmilag beazonosítható módon kell körülírni. A másodfokú bíróság eljárása felülbírálat, amelyet a Fővárosi Ítéltábla ezen eljárás keretein belül, a fellebbezésben felhozott érvek alaposságának eldöntésével végez el. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az alperes fellebbezésében jogszabálysértésként az e mérlegelés kereteit kijelölő Hszt. 71. § (5) bekezdését ugyan megjelölte, de az azt alátámasztó érvek felsorakoztatásával adós maradt.

Azon körülmény, hogy az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek ahhoz, hogy az elsőfokú ítélet ezen jogi álláspontját sikerrel támadni tudja, azt kellett volna bemutatnia, hogy az összecszerzési meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és melyek lennének azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek figyelembevétele okszerűen más összecszerzési eredményre vezetett volna. Így a jogsértés tényének alperes általi általános, minden konkrétumot nélkülöző állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.). Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl.

[15] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[16] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére; annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, melynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[17] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illetéket az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán, a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam viseli.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. december 6.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Németh Andrea s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró